

og den krænkelse, som må antages at være påført den enkelte, skal også tillægges vægt ved udmålingen af godtgørelsen.

Dette indebærer, at der skal foretages en generel vurdering af handlingens »egnhed« til at krænke den pågældendes selv værd. Der kan i den forbindelse bl.a. lægges vægt på de nærmere omstændigheder, under hvilke den pågældende person har været udsat for forskelsbehandling eller repressalier. Desto grovere en krænkelse, der er tale om, desto større godtgørelse skal der tilkendes den skadelidte. Der kan endvidere lægges vægt på, hvilken form for forskelsbehandling som den pågældende krænkelse er resultatet af. Som eksempel herpå kan anføres, at etnisk chikane af verbal karakter typisk vil være mere »egnet« til at krænke en persons selv værd end indirekte forskelsbehandling. Der skal derimod ikke foretages en vurdering af, i hvilket omfang den pågældende person rent faktisk er krænket. Den særligt følsomme person har således ikke en videregående adgang til godtgørelse end andre.

Det kan desuden indgå i udmålingen af godtgørelsens størrelse, om den, der har udøvet forskelsbehandlingen, har været motiveret af et ønske om at udøve forskelsbehandling eller i øvrigt har handlet groft uagtsomt.

Der kan ved udmåling af godtgørelsens størrelse også tages hensyn til, hvad der på andre og lignende områder må anses for en rimelig og passende godtgørelse, herunder særligt med hensyn til den praksis, der følges i sager ved tilkendelse af godtgørelse for overtrædelse af ligestillingslovgivningen i øvrigt.

Det skal tilstræbes, at godtgørelsens størrelse svarer til størrelsen af den godtgørelse, der ydes efter ligestillingslovgivningen for krænkelse af lignende personlig karakter.

Bestemmelsen regulerer ikke, hvem der hæfter for et krav om godtgørelse. Dette skal afgøres i overensstemmelse med dansk rets almindelige regler om hæftelse for erstatningsansvar.

Der kan foruden godtgørelse for ikke-økonomisk skade kræves erstatning for økonomisk tab efter dansk rets almindelige erstatningsregler. Der er ikke i loven fastsat særlige regler om adgang til erstatning for økonomisk tab.

Til kapitel 4.

Til § 10.

Med bestemmelsen sikres adgangen for den enkelte person, der føler sig udsat for etnisk forskelsbehandling, til at få spørgsmålet om forskelsbehandling nær-

mere undersøgt af Institut for Menneskerettigheder. Bestemmelsen indebærer, at Institut for Menneskerettigheder tildeles beføjelse til at behandle konkrete klager over forskelsbehandling og give udtryk for sin opfattelse af, om der er sket en overtrædelse af forbudet mod forskelsbehandling og forbudet mod repressalier.

Til stk. 1.

Det følger af lov nr. 411 af 6. juni 2002 om etablering af Dansk Center for Internationale Studier og Menneskerettigheder; at Institut for Menneskerettigheder har til opgave at fremme ligebehandling af alle uden forskelsbehandling på grund af race eller etnisk oprindelse, herunder ved at bistå ofre for forskelsbehandling med at få behandlet deres klager over forskelsbehandling under hensyntagen til ofrenes, foreningernes, organisationernes og andre juridiske personers rettigheder, indlede uafhængige undersøgelser af forskelsbehandling og offentliggøre rapporter og fremsætte henstillinger om spørgsmål vedrørende forskelsbehandling, jf. lovens § 2, stk. 2, nr. 4.

Da instituttets beføjelser i konkrete sager skal varetages som led i instituttets øvrige virke vedrørende fremme af ligebehandling, er det fundet hensigtsmæssigt i loven at gengive bestemmelsen i § 2, stk. 2, nr. 4, i lov nr. 411 af 6. juni 2002 om etablering af Dansk Center for Internationale Studier og Menneskerettigheder.

Til stk. 2.

Bestemmelsen indebærer, at Institut for Menneskerettigheder med henblik på at fremme ligebehandling af alle uanset race eller etnisk oprindelse kan behandle klager over overtrædelse af forbudet mod forskelsbehandling på grund af race eller etnisk oprindelse, jf. lovens § 3, og klager over overtrædelse af forbudet mod repressalier, jf. lovens § 8.

Instituttet kan give udtryk for sin opfattelse af, om der er sket en overtrædelse af de anførte bestemmelser, herunder i form af en vejledende udtalelse eller i form af en vejledende henstilling.

Det falder derimod uden for instituttets beføjelser at udtale kritik i form af beklagelse, misbilligelse eller lignende, uanset om der er handlet i strid med lovgivningen.

Endvidere falder det uden for instituttets beføjelser at tage stilling til, om en person, der har været udsat for forskelsbehandling på grund af race eller etnisk oprindelse, har adgang til erstatning for økonomisk tab eller godtgørelse for ikke-økonomisk skade. Instituttet kan ligeledes ikke træffe en afgørelse om ugyldighed. Sådanne spørgsmål skal i stedet forelægges domstolene til afgørelse.